

Kniha Daniel — číslo sedmdesát devět

Odhalení vzpoury roku 1888: Lekce z druhé generace laodicejského adventismu

Jeff Pippenger

2024-02-12

Druhá generace laodicejského adventismu přišla roku 1888 a tato generace je symbolicky představena v osmé kapitole Ezechiele jako druhá ohavnost, která je znázorněna „komorami jeho obrazotvornosti“.

I vešel jsem a viděl; a hle, na stěně dokola byly vyobrazeny všelijaké podoby plazů a ohavných zvířat i všechny modly domu Izraele. A stálo před nimi sedmdesát mužů ze starších domu Izraele a uprostřed nich stál Jaazanjáš, syn Šáfanův, každý muž se svou kadidelnicí v ruce; a vzhůru vystupoval hustý oblak kadidla. I řekl mi: Synu člověčí, viděl jsi, co činí starší domu Izraele v temnotě, každý ve své komnatě obrazů? Neboť říkají: Hospodin nás nevidí; Hospodin opustil zemi. Ezechiel 8,10–12.

Komnaty obrazů představují bezbožná tajemství v srdcích těch, kteří jsou znázorněni jako starci, a právě tuto bezbožnost vnesli nejen do komnat své mysli, ale i do komnat Boží svatyně.

Nejez chléb člověka závistivého oka, ani nežádej jeho lahodných pokrmů. Neboť jak smýšlí ve svém srdci, takový jest: Jez a pij, praví ti, ale jeho srdce není s tebou. Přísloví 23,6.7.

Zlovolnost komnat obrazotvornosti je zapsána jak na stěnách chrámu, tak na stěnách mysli starců. Tajné komnaty obrazotvornosti druhé ohavnosti z osmé kapitoly Ezechiela představují druhou generaci laodicejského adventismu a ze čtyř ohavností právě druhá ohavnost věnuje více času zdůraznění kolektivní vzpoury, ačkoli všechny čtyři ohavnosti jsou představeny jako páchané muži, kteří měli být strážci lidu.

„Znamení vysvobození bylo vloženo na ty, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v něm dějí“. Nyní vychází anděl smrti, znázorněný v Ezechielově vidění muži se zbraněmi k zabíjení, jimž je dán příkaz: „Pobijte do jednoho starce i mladíka, panny i malé děti a ženy; ale k nikomu, na kom je znamení, se nepřibližujte; a začněte od mé svatyně.“ Prorok praví: „Začali tedy od starců, kteří byli před domem.“ Ezechiel 9,1–6. Dílo zkázy začíná mezi těmi, kdo se prohlašovali za duchovní strážce lidu. Falešní strážníci jsou první, kdo padnou. Není nikoho, kdo by litoval nebo ušetřil. Muži, ženy, dívky i malé děti hynou společně.“ Velký spor, 656.

Vzpoura, která označuje příchod druhé generace, je výslovně spojena s vedením laodicejského adventismu, jak se to naplnilo na zasedání Generální konference v Minneapolisu roku 1888. Je znázorněna výrazem „starší domu Izraele“ a také „sedmdesáti muži“. Se službou Mojžíše bylo spojeno sedmdesát starších a druhou skupinu Ježíšových učedníků tvořilo sedmdesát mužů. „Sedmdesát“ představuje vedení, stejně jako „starší“. Druhá ohavnost klade zvláštní důraz na vedení, a tím zdůrazňuje, že tato ohavnost souvisí s kolektivní vzpourou vedení.

Uprostřed sedmdesáti starců stál „Jaazanjah, syn Šáfanův“. Jméno „Jaazanjah“ znamená „vyslyšený od Boha“ a představuje vedení, které se bouřilo právě v době, kdy Bůh mluvil; neboť Boha slyšel, avšak odmítl naslouchat, protože tvrdil, že Bůh opustil svůj lid a že nevidí, co se děje v skrytých komorách. Jaazanjah byl „synem Šáfanovým“ a jméno „Šáfan“ znamená „skrýt“. Uspořádání druhé generace představuje vzpouru vedení, které se bouřilo právě v době, kdy Bůh mluvil, a věřilo, že Bůh jejich jednání nevidí ani o ně nedbá.

Sestra Whiteová zaznamenala, že jí byly ukázány rozhovory vedení laodicejského adventismu během Generální konference roku 1888. Na Generální konferenci roku 1888 Bůh sestře Whiteové ukázal schůzky vedoucích pracovníků, které mezi sebou měli, když se domnívali, že Bůh nenaslouchá. Tam v tajnosti svých pokojů mluvili zle proti sestře Whiteové, jejímu synovi a starším Jonesovi a Waggonerovi. Domnívali se, že mohou mluvit svobodně, protože Bůh je v jejich soukromých místnostech nemůže vidět, avšak právě tyto rozhovory Bůh prorokyni ukázal. Byli na společném shromáždění a podle inspirace slyšeli poselství pozdního deště, ale odmítli je slyšet.

Co způsobilo, že se zformovalo vedení, které v roce 1888 projevilo tak otevřenou vzpouru, že ji sestra Whiteová přirovnala ke vzpouře Kóracha, Dátana a Abírama?

„Až budete osvěceni Duchem svatým, uvidíte veškerou tu ničemnost v Minneapolisu tak, jaká je, jak na ni hledí Bůh. Jestliže vás už nikdy v tomto světě neuvidím, buďte ujištěni, že vám odpouštím zármutek, soužení a břemeno duše, které jste na mne bez příčiny uvalil. Avšak pro dobro své duše, pro toho, jenž za vás zemřel, chci, abyste své bludy uviděl a vyznal. Vy jste se skutečně spojil s těmi, kdo odporovali Duchu Božímu. Měl jste všechny důkazy, které jste potřeboval, že Pán působil skrze bratry Jonese a Waggonera; avšak nepřijal jste světlo; a po citech, jimž jste poprával, po slovech, jež jste pronesl proti pravdě, jste se necítil připraven vyznat, že jste jednal nesprávně, že tito muži měli poselství od Boha, a že jste zlehčoval jak poselství, tak posly.“

„Nikdy předtím jsem mezi naším lidem neviděla tak pevné sebeuspokojení a neochotu přijmout a uznat světlo, jaké se projeví v Minneapolisu. Bylo mi ukázáno, že nikdo z té skupiny, kdo choval ducha projeveného na onom shromáždění, by už znovu neměl jasné světlo, aby rozeznal vzácnost pravdy, která mu byla poslána z nebe, dokud by nepokořil svou pýchu a nevyznan, že nebyl veden Duchem Božím, nýbrž že jeho mysl i srdce byly naplněny předsudky. Pán si přál k nim přiblížit, aby jim požehnal a uzdravil je z jejich odvrácení, ale oni nechtěli naslouchat. Byli vedeni tímž duchem, který inspiroval Kóracha, Dátana a Abírama. Tito muži Izraele byli rozhodnuti odporovat každému důkazu, který by je usvědčil z omylu, a setrvali a setrvali na své cestě odcizení, až byli mnozí odvedeni, aby se k nim připojili.“

„Kdo to byli? Nikoli slabí, nikoli nevědomí, nikoli neosvěceni. V oné vzpouře bylo dvě stě padesát knížat, proslulých v shromáždění, mužů věhlasných. Jaké bylo jejich svědectví? ‚Celé shromáždění je svaté, každý z nich, a Hospodin je mezi nimi; proč se tedy povyšujete nad shromáždění Hospodinovo?‘ [Numeri 16,3]. Když Kórach a jeho druhové zahynuli pod Božím soudem, lid, který svedli, v tomto zázraku nerozpoznal ruku Hospodinovu. Celé shromáždění následujícího rána obvinilo Mojžíše a Árona: ‚Zabili jste lid Hospodinův‘ [verš 41], a na

shromáždění přišla rána a zahynulo více než čtrnáct tisíc.“

„Když jsem zamýšlela opustit Minneapolis, postavil se při mně anděl Hospodinův a řekl: ‚Ne tak; Bůh pro tebe má na tomto místě dílo, které máš vykonat. Tento lid znovu opakuje vzpouru Kóřacha, Dátana a Abírama. Postavila jsem tě na tvé pravé místo, které ti ti, kdo nejsou ve světle, neuznají; nebudou dbát na tvé svědectví; ale já budu s tebou; má milost a má moc tě budou podírat. Nepohrdají tebou, nýbrž posly a poselstvím, které posílám svému lidu. Projevili pohrdání slovem Hospodinovým. Satan oslepil jejich oči a převrátil jejich úsudek; a jestliže se každá duše nebude kát z tohoto svého hříchu, z této neposvěcené nezávislosti, která uráží Ducha Božího, budou chodit v temnotě. Pohnu svícem z jeho místa, jestliže nebudou činit pokání a neobráti se, aby je bylo možno uzdravit. Zatemnili svůj duchovní zrak. Nechtěli, aby Bůh zjevoval svého Ducha a svou moc; neboť mají ducha posměchu a odporu vůči mému slovu. Lehkomyšlnost, malichernost, žertování a vtipkování se denně provozují. Neupřeli svá srdce k tomu, aby mě hledali. Chodí ve jiskrách vlastního ohně, a jestliže nebudou činit pokání, ulehnu ve zármutku. Tak praví Hospodin: Stůj na svém místě povinnosti; neboť já jsem s tebou a neopustím tě ani tě nezanechám.‘ Těchto slov od Boha jsem se neodvážila nedbat.“

„V Battle Creeku zářilo světlo v jasných, pronikavých paprscích; ale kdo z těch, kteří se podíleli na shromáždění v Minneapolisu, přišel ke světlu a přijal bohaté poklady pravdy, které jim Pán seslal z nebe? Kdo kráčel krok za krokem s Vůdcem, Ježíšem Kristem? Kdo učinil plné vyznání své mylné horlivosti, své slepoty, svých žárlivostí a zlých domněnek, svého vzdoru proti pravdě? Nikdo; a protože po dlouhý čas zanedbávali uznat světlo, zůstalo jim daleko vpředu; nerostli v milosti a v poznání Krista Ježíše, našeho Pána. Nepřijali potřebnou milost, kterou mohli mít a která by z nich byla učinila silné muže v náboženské zkušenosti.“

„Stanovisko zaujaté v Minneapolisu bylo zjevně nepřekonatelnou překážkou, která je do značné míry uzavřela mezi pochybovače, tazatele, mezi ty, kdo odmítají pravdu a moc Boží. Když přijde další krize, budou ti, kdo tak dlouho odolávali důkazu navršenému na důkaz, znovu zkoušeni v těch bodech, v nichž tak zjevně selhali, a bude pro ně těžké přijmout to, co je od Boha, a odmítnout to, co pochází od mocností temnoty. Proto je jejich jedinou bezpečnou cestou chodit v pokoře a činit přímé stezky pro své nohy, aby kulhavý nebyl sveden z cesty. Záleží na tom nade vše, s kým se stýkáme, zda s muži, kteří chodí s Bohem a věří Mu i důvěřují Mu, anebo s muži, kteří následují svou domnělou moudrost a krácejí ve jiskrách vlastního roznicení.“

Čas, péče a práce potřebné k tomu, aby se čelilo vlivu těch, kteří působili proti pravdě, znamenaly strašnou ztrátu; neboť jsme mohli být o léta napřed v duchovním poznání; a mnoho, přemnoho duší mohlo být přidáno k církvi, kdyby ti, kteří měli chodit ve světle, byli pokračovali v poznávání Hospodina, aby věděli, že Jeho vycházení je připraveno jako jitro. Když však musí být tolik práce vynaloženo přímo v církvi, aby se čelilo vlivu pracovníků, kteří stojí jako žulová zeď proti pravdě, kterou Bůh posílá svému lidu, svět je ponechán v poměrné temnotě.

„Bůh zamýšlel, aby povstali strážníci a jednotnými hlasy vyslali rozhodné poselství, vydávající na polnici určitý zvuk, aby všechen lid zaujal své místo povinnosti a vykonal svůj díl ve velikém díle. Pak by silné, jasné světlo onoho jiného anděla, který sestupuje z nebe a má

velikou moc, naplnilo zemi svou slávou. Jsme o léta pozadu; a ti, kteří stáli v zaslepenosti a bránili postupu právě toho poselství, které Bůh zamýšlel, aby vyšlo ze shromáždění v Minneapolisu jako hořící lampa, potřebují pokořit svá srdce před Bohem a vidět i pochopit, jak bylo dílo zdržováno jejich zaslepeností mysli a zatvrzelostí srdce.“ Manuscript Releases, svazek 14, 107–111.

Co způsobilo, že vzniklo vedení, které v roce 1888 projevilo tak otevřenou vzpouru, že ji sestra Whiteová přirovnala ke vzpouře Kórachově, Dátanově a Abíramově? Odpověď nepochybně spočívá ve vzpouře roku 1863, která připravila cestu tomu, o čem bylo Ezechieli řečeno, že to budou ještě větší ohavnosti. Odmítnutí „sedmi časů“ z Leviticus dvacet šest a zavedení padělané tabule by nutně vedlo k potřebě hájit padělek z roku 1863. Tak by Miller sledoval, jak se jeho klenoty rozptylují a jsou překrývány smetím a padělanými klenoty a mincemi. Světské rčení praví: „dějiny píší vítězové.“

Ačkoli ve skutečnosti nejsou vítězi, ti, kdo vedou laodicejskou adventistickou církev, věnovali čas a úsilí vytváření historického narativu, který podpírá narůstající vzpouru v průběhu čtyř generací, ve snaze postavit tuto vzpouru do světla, jež je velmi vzdálené skutečným dějinám zaznamenaným nebeskými anděly. Revize dějin je charakteristickým znakem jezuitů katolické církve a historický revizionismus byl běžným řemeslem laodicejských adventistických historiků. To, co je v těchto dnech psáno laodicejskými adventistickými „historiky“ o zasedání Generální konference v Minneapolisu, je klasickým příkladem historického revizionismu.

Je možné, že několik vzbouřenců z onoho shromáždění nakonec činilo pokání, avšak výjimka z pravidla pravidlo nevyvrací. Sestře Whiteové bylo přikázáno, aby zůstala a zaznamenala toto shromáždění, neboť se opakovalo vzbouření Kórachovo, Dátanovo a Abíramovo. Když adventističtí historikové vystavují svědectví kolem otázky, zda poselství o ospravedlnění z víry bylo pochopeno či nepochopeno, přijato či odmítnuto, anebo později přijato, vyhýbají se inspirovanému svědectví o vzpouře, která byla předobrazena Kórahem, Dátanem a Abíramem.

U kterého z těch tří vzbouřenců Mojžíšův záznam ukazuje, že se později kál a byl znovu přijat do vedení spolu s Mojžíšem?

„Kórach, vedoucí duch tohoto hnutí, byl lévita z čeledi Kehatovců a bratranec Mojžíšův; byl to muž schopný a vlivný. Ačkoli byl ustanoven ke službě při svatostánku, stal se nespokojeným se svým postavením a zatoužil po důstojnosti kněžství. Udělení kněžského úřadu Áronovi a jeho domu, který dříve připadal prvorozenému synu každé rodiny, vyvolalo žárlivost a nespokojenost, a Kórach po nějaký čas tajně odporoval autoritě Mojžíše a Árona, ačkoli se neodvážil k žádnému otevřenému činu vzpoury. Nakonec pojal odvážný záměr svrhnout jak občanskou, tak náboženskou autoritu. Nescházeli mu ani sympatizanti. Blízko stanů Kórachova a Kehatovců, na jižní straně svatostánku, ležel tábor pokolení Rúbenova; stany Dátana a Abírama, dvou knížat tohoto pokolení, stály poblíž Kórachova stanu. Tito knížata se ochotně připojila k jeho ctižádostivým plánům. Jako potomci nejstaršího Jákobova syna tvrdili, že občanská moc náleží jim, a rozhodli se rozdělit se s Kórochem o pocty kněžství.“

Stav smýšlení mezi lidem přál záměrům Kórachovým. V hořkosti svého zklamání se vrátily jejich dřívější pochybnosti, žárlivost a nenávisť a jejich stížnosti se znovu obrátily proti jejich trpělivému vůdci. Izraelci neustále ztráceli ze zřetele skutečnost, že jsou pod božským vedením. Zapomněli, že jejich neviditelným vůdcem je Anděl smlouvy, že před nimi šla přítomnost Kristova, zastřená oblačným sloupem, a že Mojžíš přijímal od Něho všechny své pokyny.

„Nebyli ochotni podrobit se strašnému rozsudku, že všichni musejí zemřít na poušti, a proto byli připraveni chopit se každé záminky, aby uvěřili, že je nevede Bůh, nýbrž Mojžíš, a že to byl on, kdo nad nimi vynesl jejich rozsudek. Ani nejlepší úsilí nejtiššího muže na zemi nedokázalo potlačit vzpouru tohoto lidu; a ačkoli před sebou stále měli znamení Boží nelibosti nad svou dřívější zvráceností v rozbitých řadách a prořídlem počtu, nepřijali toto poučení k srdci. Znovu byli přemoženi pokušením.“ Patriarchové a proroci, 395, 396.

Laodikejský adventismus začal v roce 1856 a v roce 1863 se stal právně registrovanou laodikejskou adventistickou církví. Jak již bylo pojednáno v předchozích článcích, neexistuje žádné inspirované svědectví o tom, že by Laodikea byla kdy spasena. Nemůže být spasena, pokud nečiní pokání ze svého stavu a nepřijme zkušenost představovanou Filadelfií. Laodikea je lid, nad nímž je vykonán soud tím, že je vyvržen z úst Páně. Jako laodikejskou církev inspirace označuje tuto církev za určenou k tomu, aby bloudila na poušti, jako bloudil starověký Izrael.

Který z odpadlíků starověkého Izraele bloudil po čtyřicet let na poušti a potom vstoupil do Zaslíbené země? Ani jediná duše; a jejich putování bylo předobrazem putování novodobého Izraele.

Vzpoua Kórach, Datana a Abírama (která předobrazovala vzpouru roku 1888) byla založena na jejich neochotě přijmout soud nad lidem, jímž jim bylo určeno putovat čtyřicet let po poušti. Vzpoua roku 1888 byla založena na odmítnutí vedení přijmout prohlášení, které je označovalo za Laodikeu a určovalo jim, že pro svou neposlušnost budou po poušti putovat ještě mnoho dalších let.

„Poselství, které nám bylo dáno skrze A. T. Jonese a E. J. Waggonera, je Božím poselstvím laodicejské církvi, a běda každému, kdo vyznává, že věří pravdě, a přece neodráží k druhým paprsky dané od Boha.“ The 1888 Materials, 1053.

Starší muži, kteří měli být roku 1888 strážci lidu, věřili, že jsou „bohatí a rozmnoženi statky“. Tím, co tento stav vyvolalo před rokem 1888, se budeme zabývat v příštím článku.

„Má duše je velmi zarmoucena, když vidí, jak rychle někteří, kteří měli světlo a pravdu, přijímají satanovy klamy a nechávají se okouzlit falešnou svatostí. Když se lidé odvracejí od mezníků, které Hospodin ustanovil, abychom rozuměli svému postavení vyznačenému v prorocství, jdou, aniž vědí kam.“

„Pochybují, zda je skutečná vzpoura vůbec kdy vyléčitelná. Studujte v díle Patriarchové a proroci vzpouru Kórach, Dátana a Abírama. Tato vzpoura se rozšířila a zahrnovala více než dva muže. Stálo v jejím čele dvě stě padesát knížat pospolitosti, mužů proslulých. Nazývejte vzpouru jejím pravým jménem a odpadlictví jeho pravým jménem, a pak uvážíte, že zkušenost

starověkého Božího lidu se všemi svými zavrženíhodnými rysy byla věrně zaznamenána, aby přešla do dějin. Písmo prohlašuje: „Tyto věci ... jsou napsány k našemu napomenutí, k němuž dospěly konce věků.“ A jestliže muži a ženy, kteří mají poznání pravdy, jsou natolik odděleni od svého Velkého Vůdce, že za velikého vůdce odpadlictví přijmou toho, jehož nazývají Kristus naše spravedlnost, pak je to proto, že nesestoupili hluboko do dolů pravdy. Nejsou schopni rozeznat vzácnou rudu od bezcenného materiálu.

„Čtete napomenutí tak hojně podáváná ve Slově Božím ohledně falešných proroků, kteří přijdou se svými bludy a, je-li to možné, svedou i samé vyvolené. Proč tedy při těchto výstrahách církev nerozlišuje falešné od pravého? Ti, kdo byli takto jakkoli svedeni, se potřebují pokorit před Bohem a upřímně činit pokání, protože se dali tak snadno svést. Nerozeznali hlas pravého Pastýře od hlasu cizího. Ať všichni takoví znovu přezkoumají tuto kapitulu své zkušenosti.“

„Již více než půl století dává Bůh svému lidu světlo skrze svědectví svého Ducha. Je po celé této době ponecháno několika mužům a jejich manželkám, aby zbavili klamu celou církev věřících a prohlásili paní Whiteovou za podvodnici a svůdkyni? Po jejich ovoci je poznáte.“

„Ti, kdo mohou přehlížet všechny důkazy, které jim Bůh dal, a proměnit toto požehnání v kletbu, měli by se chvět o bezpečí svých vlastních duší. Jejich svícen bude odstraněn ze svého místa, nebudou-li činit pokání. Pán byl uražen. Prapor pravdy, poselství prvního, druhého a třetího anděla, byl ponechán, aby se vlekl v prachu. Jsou-li strážní ponecháni, aby takto sváděli lid, Bůh bude některé duše činit odpovědnými za nedostatek bystrého rozlišování, aby rozpoznaly, jaký druh píce byl předkládán Jeho stádu.“

„K odpadnutím docházelo i v minulosti a Pán dopustil, aby se záležitosti tohoto druhu vyvinuly, aby ukázal, jak snadno bude jeho lid sveden, bude-li spoléhat na slova lidí místo toho, aby sám zkoumal Písma, jako to činili ušlechtilí Berojští, zda je tomu tak. A Pán dopustil, aby k věcem tohoto druhu docházelo, aby mohla být dána varování, že takové věci nastanou.“

„Vzpoura a odpadlictví jsou přímo v ovzduší, které dýcháme. Budeme jimi ovlivněni, ledaže bychom vírou zavěsili své bezmocné duše na Krista. Jestliže jsou nyní lidé tak snadno sváděni, jak obstojí, až se satan vydá za Krista a bude činit zázraky? Kdo tehdy zůstane nepohnut jeho klamnými představami — když bude tvrdit, že je Kristus, ačkoli je to jen satan, který na sebe bere Kristovu osobu a zdánlivě koná Kristovy skutky? Co zabráni Božímu lidu, aby neodevzdal svou věrnost falešným kristům? ,Nechod'te za nimi.“

„Učení musí být jasně pochopeno. Muži povolání kázat pravdu musí být zakotveni; pak jejich plavidlo obstojí proti bouři a vichřici, neboť kotva je pevně drží. Klamy budou narůstat a my máme nazývat vzpuru jejím pravým jménem. Máme stát oděni v plné zbroji. V tomto zápasu se nestřetáváme jen s lidmi, nýbrž s knížectvy a mocnostmi. Nebojujeme proti tělu a krvi. Ať je v našich sborech pečlivě a působivě čten Efezským 6,10–18.“ Notebook Leaflets, 57, 58.